

bevirke, „at Hestene maatte indtrækkes til Regimentet til bestandig Tjeneste“; det er Krig, enten en allerede udbrudt Krig eller en saadan, som Forholdene kunde lade befrygte som nær forestaaende, og hvorved slige extraordinaire Foranstaltninger kunde gjøres fornødne. Derimod tænkes her aabenbart slet ikke paa det Tilfælde, at hele det omhandlede Forhold mellem Staten og Udrederne skulde opløses. Saaledes troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand er i nogen Vildere ved den Maade, hvorpaa han fortolker Forordningens § 30. Men man tør desuden ingenlunde afgjøre Spørgsmaalet alene efter denne Paragraph. Det gaaer overalt ikke an, naar man vil fortolke og anvende Love, da at bortsee fra hele mellemliggende Menneftældere (Hør!); man skal anvende den nu gjældende Lovgivning, altsaa anvende Lovgivningen, saaledes som den har udviklet sig i Tidernes Løb, og det er aldeles forfæltet at ville see bort fra den hele Række af senere Lovbud og holde sig ganske isoleret til en forældet Bestemmelse. Nu er det tidt og mange Gange sagt, men rigtignok — som det synes — ligesaa ofte gaaet i Glemme, at denne Paragraph aldrig nogenstunde er kommen til Anvendelse; den staaer som en gammel, i enhver Henseende forældet Forfrist, der ikke er trængt ind i den yngre Lovgivnings Grundfætninger. Evertimod gaaer netop en modsat Forudsætning igjennem den senere Lovgivning, og det navnlig med Hensyn til saadanne extraordinaire Forhold, som de, til hvilke Forordningen af 14de September 1774 § 30, efter hvad jeg har tilladt mig at bemærke, ganske vist maa antages at sigte. Jeg skal blot henvise til den bekjendte Placat af 6te December 1806. I dennes § 1 hedder det saaledes, at alle de nationale Cavallerieheste, som under den daværende Armeefamling bleve casserede og i Tjenesten havde faaet den Skade, hvorfor de bleve udsatte, skulde godtgjøres Udrederne af Kongens Kasse med den Summa, hvortil Hestene ved Affendelsen fra Udrederne til vedkommende Regiment eller Corps havde været vurderede, hvorimod Udrederne skulde fritages for at præsentere nye Heste, forinden Cavallerieregimenterne kom tilbage i deres Standqvarterer. De nye Heste, som Regi-

menterne i dette Mellemrum behøvede, skulde efter § 2 kjøbes for Kongelig Regning, men igjen ved Hjemkomsten sælges, og maatte, naar de af Udrederne kjøbtes, stilles paany, forsaavidt de ved Auctionen erklæredes tjenstdygtige. Alt dette tyder kjendeligen hen paa, at man netop har anseet Udrederne som de egentlige Eier, og hvor langt det er fra, at man har betragtet de daværende extraordinaire Forhold saaledes, at Betingelserne for en saadan Indkaldelse til bestandig Tjeneste, hvorved Staten kunde tiltage sig Eiendomsretten over Hestene, i dette Tilfælde vare indtraadte. Særdeles mærkelig er ogsaa Placatens § 4, som jeg skal tillade mig at oplæse; den lyder saaledes: „De Udredere, hvis Heste ere komne til Skade i Tjenesten, og som allerede have faaet den Summa godtgjort, hvortil Hestene vare vurderede ved Affendelsen til Regimenterne, samt derefter have igjen leveret nye Heste til vedkommende Regiment eller Corps, skal det overlades, om de ville tage de leverede Heste tilbage, paa det at disse Nummere med de øvrige kunne remonteres for Kongelig Regning, eller om de til Kongelig Tjeneste ville afhænde dem efter en billig Vurdering.“ Her tales om to Alternativer, mellem hvilke Valget overlades Udrederne, og det ene Alternativ er, om de ville afhænde Hestene til Staten. Nu gad jeg dog vidst, om Noget kan mene, at en Lov, der siger; at Udrederne kunde afhænde disse individuelle Heste, hvormed der er Spørgsmaal, til kongelig Tjeneste, at denne Lov skulde have forudsat, at Hestene iforveien eiedes ikke af Udrederne, men af Staten; thi man pleier dog ikke at sælge en Ting til Eieren (Latter!), men det er Eieren, der sælger til Andre. Jeg har nævnt denne Anordning, ikke fordi den er den eneste, der kunde nævnes, men fordi jeg troer, at den gjør Citationen af andre overflødig. Derimod kan jeg ikke undlade endnu at gøre opmærksom paa, at man, naar man vil anvende den bestaaende Lovgivning retfærdigt, ei heller kan see bort fra den Maade, hvorpaa Lovgivningen igjennem en lang Række af Administrationen er bleven anvendt, og det er jo uimodsiget, som uimodsigeligt, at den herhen hørende Lovgivning stedse er fra Administrationens Side bleven